

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1887/2024
25.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Бисерка Црноглавац, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће Београд, кога заступа пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1491/24 од 03.04.2024. године, у седници одржаној 25.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1491/24 од 03.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1491/24 од 03.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 7896/21 од 28.12.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у новцу за период од децембра 2018. године до новембра 2021. године исплати 70.145,40 динара у појединачним месечним износима са затезном каматом све ближе опредељено у његовом садржају. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због мање исплаћених трошкова топлог obroка који се исплаћује у готовом новцу исплати за новембар 2021. године износ од 1.973,40 динара са затезном каматом од 11.12.2021. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћених трошкова топлог obroка у боновима за период од децембра 2018. године до октобра 2021. године исплати 38.929,80 динара у појединачним месечним износима са затезном каматом све ближе опредељено у његовом садржају. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због мање исплаћених трошкова топлог obroка у боновима исплати за новембар 2021. године износ од 1.315,00 динара са затезном каматом од 11.12.2021. године до коначне исплате. Ставом петим изреке, повучена је тужба тужиоца у делу тужбеног захтева да се обавезе тужени да му на име накнаде

штете исплати износ неисплаћених зарада за период од децембра 2018. године до новембра 2021. године. Ставом шестим изреке, повучена је тужба тужиоца у делу тужбеног захтева којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете исплати износе неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од децембра 2018. године до новембра 2021. године. Ставом седмим изреке, повучена је тужба тужиоца у делу тужбеног захтева да се обавезе тужени да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање, на износе неисплаћених зарада за период од децембра 2018. године до новембра 2021. године. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 86.964,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1491/24 од 03.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 7896/21 од 28.12.2023. године у ставу првом, трећем и осмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити првна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, тужили је досуђена разлика између утврђене висине накнаде трошкова за исхрану у току рада, предвиђене Колективним уговором туженог и накнаде која јој је по том основу исплаћена у утуженом периоду. Уговорена висина накнаде представља нето износ накнаде, који се као такав има у целости исплатити тужили. Утврђено је да је ништав део одредбе ПКУ туженог који предвиђа да ће се део предметне накнаде за трошкове исхране исплатити у боновима за исхрану, у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду, сходно којој висина предметних трошкова мора бити изражена у новцу.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана пресуда, Врховни суд је становишта да нема основа да се дозволи одлучивање о посебној ревизији туженог о наведеном правном питању. Запослени у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада, а висина трошкова мора бити изражена у новцу. Без обзира на установљен принцип зараде, који у складу са одредбом члана 105. Закона о раду у себи садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, појединачне одредбе колективних уговора и уговора о раду тумаче се онако како су дефинисане, односно онако како гласе. Бруто принцип зараде подразумева да зарада у себи садржи порезе и доприносе, при чему се у уговору о раду и другим релевантним актима увек наводи и нето износ зараде. У ситуацији када се у

актима послодавца не наведе конкретни новчани износ који се по одређеном основу има исплатити запосленом, не може се на штету запослених претпоставити односно закључити да је реч о уговореном бруто износу. Накнада по основу трошкова исхране у току рада мора бити изражена у новцу и свако другачије уговарање исплате ове накнаде је ништаво.

Имајујући у виду наведено, Врховни суд налази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, па је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 27.12.2021. године, а вредност предмета спора је 109.075,00 динара.

Како у спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић